

Belgisch Championship voor Retrievers 2012.

Tekst en Foto's: Freddy Quackelbeen

De GRCB dankt Freddy voor dit bijzonder artikel! Proficiat aan alle deelnemers! Fantastisch! Uiteraard danken we eveneens de BLRC, Belgian Labrador Club, voor de toestemming om dit artikel te mogen overnemen!

Twee opgetogen, lachende dames die elkaar omhelsden, dat was het slotbeeld van het Belgisch Kampioenschap voor Retrievers net voor oudejaar. Zowel Lydia Goossens (België) met Geoff als Petra Vingerhoets (Nederland) met Laokolé hebben in voorbije jaren reeds deze topwedstrijd op hun palmares geschreven. De editie 2012 werd tussen hen beiden een spannend duel.

Vroeg in de ochtend werd verzamelen geblazen in Vézon voor het Retriever Championship. Zowel uit Duitsland, Frankrijk, Nederland als België kwamen de deelnemers na een lange tocht en wellicht korte nacht, binnengesijpeld. Men kan met zijn retriever niet zomaar inschrijven voor "DE" veldwedstrijd van het jaar. Neen, men wordt gevraagd in functie van de behaalde resultaten tijdens het voorbije Belgisch seizoen. Omdat Vézon een gigantisch groot jachtgebied is, met een ruime variëteit aan wild, mochten zestien honden een invitatie in de bus vinden. Hiervan waren er drie golden retrievers en de rest labradors. Kwantiteit maar ook kwaliteit waren aanwezig. We kregen een deelnemersveld met de beste retrievers uit genoemde landen. Ook het keurmeesterspanel was met zorg gekozen : de Belgen Jef Verrees en Filip Bollen werden versterkt door John Birkett (UK) en Miso Sipola (Finland).

Tijdens een veldwedstrijd zitten de retrievers bij hun voorjager aan de voet. Ondertussen wordt de track uitgewerkt, wordt er over de ganse lijn geschoten en valt het wild her en der. Keurmeesters en commissarissen noteren zorgvuldig de valplaatsen. Al die tijd moeten de honden steady op hun plaats blijven. Onrust of piepen wordt bestraft met een uitsluiting uit de wedstrijd. Gelet op de grote oppervlakte van Vézon duren de tracks behoorlijk lang. Voor de honden dus geen gemakkelijke opdracht om stil toe te kijken hoe het wild overvliegt en dicht of verderop neervalt. Toch wel een zware opgave voor werkende jachthonden waarvan het grootste plezier net het apporteren is. Bij de eerste drift werden op twee plaatsen telkens vier honden op post gezet. Na het afblazen werd de eerste hond op een stuk gezet terwijl nummer twee als backup klaar stond. De eerste labs gingen vlot en in rechte lijn het pad af om tachtig meter verder het bosje in te duiken en met de geschoten fazant terug te keren. Voor de twee jongste deelnemers liep het even minder vlot. Hun goldens weken te vroeg af van hun lijn en verdwenen op de verkeerde plaats het bos in. Met het nodige bijsturen op de fluit slaagden zij er niet in hun hond diep genoeg in het valgebied te krijgen en moesten zij "leeg" terug gefloten worden. De volgende deelnemers slaagden wel in dezelfde opdrachten en gaven de goldens dus een "eye wipe", wat gelijk staat met het einde van de wedstrijd. Toch konden ze met opgeheven hoofd naar huis. Het is weinig twintigers gegeven om met hun eerste hondje op het kampioenschap aan te treden.

Tijdens de tweede track vielen een aantal stukken in en rond een maisveldje tussen de bossen. De honden dienden eerst diep door een dreef gezonden te worden en daarna de maïs uit te zoeken. De opgave was doenbaar voor sommigen, maar zorgde toch voor heel wat hoofdbreken bij anderen. Omdat de honden volledig uit zicht waren konden hun baasjes enkel bang afwachten en pas ingrijpen als de hond reeds ver van het valgebied te voorschijn kwam. Na enkele mislukte pogingen gingen de keurmeesters zelf op zoek en vonden zowel een fazant als een snip. Door deze "technisch eye wipe",

waarbij de keurmeester het wild vindt en niet de hond, vielen opnieuw enkele deelnemers uit de wedstrijd.

Na de middag vertrokken we met nog negen deelnemers het veld in. Negen op zestien na de pauze is tijdens het Championship eerder uitzonderlijk. Enkele jaren geleden bleven er in Beveren-Waas op dat moment slechts twee finalisten over. We hoorden dan ook de opmerking: “ *er zal eens aan de boom moeten geschud worden.*” Daarvoor zorgde een kleine snip. Het geweer waar ik met mijn notaboekje bij stond, schoot een fazantenhaan en twee snippen. De haan viel dertig meter in het ene bos, de ene snip in het gras op een pad en de andere bécasse twintig meter verder morsdood tegen een boomstam in het volgend struweel. Na het aanwijzen van de stukken besloten de keurmeesters om hier een aantal honden in te zetten. De eerste snip kwam vlot binnen. Maar voor de tweede ging het terug fout voor vier honden. De fazant kwam binnen in plaats van de gevraagde snip, waardoor “*wrong bird*” op het boekje genoteerd werd. Daarna lukten drie anderen ook niet in de opdracht. Ook hier konden de keurmeesters de buit zelf rapen waardoor we met nog slechts vijf honden voor de overwinning gingen.

Intussen was de dag echter al ver gevorderd. De eerste schemering viel al tussen de bomen en tegen dat de laatste track afgeblazen werd, begon het al aardig donker te worden. Twee honden lukten aardig in de opdracht om een fazant uit een superruw terrein te halen. Twee anderen leken even in de problemen te komen op een snip verderop maar omdat de keurmeesters ook niets vonden, kregen ze een tweede kans. Daarna werd de vijfde hond nog naar een, intussen bijna pikdonker, bos gestuurd. De zwarte labrador, nog moeilijk te onderscheiden tegen de duistere achtergrond, bleef werken maar werd uiteindelijk teruggeroepen. De keurmeesters annuleerden daarop de laatste apporten omdat er door de duisternis geen ernstige, evenwaardige keuring meer mogelijk bleek.

Voor de vijf finalisten werd het afwachten in café “ Chez Claude”. Gelukkig ging een pilsje er ondertussen wel in. De jury deed er inmiddels behoorlijk lang over om te delibereren maar kwam toch toch een besluit. In zijn slottoespraak verhaalde John Birkett zijn ervaringen van meer dan twintig jaar geleden in België toen hij wel goede honden zag maar vooral baasjes die nog niet snapt “ where it is all about”. Intussen is er volgens hem een enorme weg afgelegd en zag hij op het Championship uitstekende honden en uitstekende voorjagers. Als winnaar kwam Rocket Star Geoffrey (zwarte lab) van Lydia Goossens uit de bus, nipt gevolgd door Laokolé (beige lab) van Petra Vingerhoets. Beide honden hadden de ganse dag getoond wat een prima retriever betekent : steadiness op post, rechte lijnen lopen, onmiddellijk reageren op de fluit, honderd procent in de hand zijn en een excellent groot vermogen hebben om het wild te vinden.

Tekst en Foto's: Freddy Quackelbeen

1U CACT/CACIT: Rocket Star Geoffrey – L Goossens (B)

2U RCACT/RCACIT : Laokolé, NI, B, Int FT Champion – P Vingerhoets (N)

3U Enjoy des Quatre Cyprès Int , B FT Champion – D Volders (B)

4U Starcreek Efinegan, Int B FT Champion – S Bollen (B)

5U Ravensbank Sir Lancelot – A Besnard (F)

Volledige resultaat en palmares van alle honden : www.gundogs.be

Andermaal proficiat aan de deelnemers en aan de winnaars! Het moet gezegd en geschreven worden, dit is internationaal topniveau : „werken met je retriever!” JS